

GLORIA

Σκηνοθεσία: Σεμπαστιάν Λέλιο

Σενάριο: Γκονζάλο Μάζα

Ηθοποιοί: Παουλίνα Γκαρσία, Σέρχιο Ερνάντεζ

Χώρα: Χιλή (Έγχρωμη)

Διάρκεια: 110'

Πρώτη προβολή: Ώρα 6.00 μ.μ.

Δεύτερη προβολή: Ώρα 8.15 μ.μ.

Τρίτη προβολή: Ώρα 10.30 μ.μ.

Διακρίσεις:

- Φεστιβάλ Βερολίνου 2013
- * Βραβείο "Αργυρή Άρκτος" Καλύτερη Ηθοποιός η Paulina Garcia
- * Βραβείο Οικουμενικής Επιτροπής στον Sebastian Lelio
- * Βραβείο από Guild of German Art House Cinemas στον Sebastian Lelio
- Φεστιβάλ Σαν Σεμπαστιάν 2012, Βραβείο "Films in Progress" στον Sebastian Lelio.
- Υποψήφιο για "Χρυσή Άρκτο" στο Φεστιβάλ Βερολίνου 2013.

Η 58χρονη Γκλόρια ζει μόνη, έχοντας αραιή επαφή με τα δυο παιδιά της που έχουν πλέον φύγει από το σπίτι. Θα δημιουργήσει μια τρυφερή ερωτική σχέση με τον Ροδόλφο, έναν 65άρη πρώην αξιωματικό του ναυτικού, ο οποίος όμως έχει μια παράξενη εξάρτηση από την πρώην γυναίκα και τις δύο κόρες του.

Συγκινητικό και ισορροπημένο δραματικά πορτρέτο μιας ολόκληρης κοινωνικής πραγματικότητας, μιας απελπισμένα δυναμικής γυναίκας, αλλά και όλων όσων "αθόρυβα διαβήκανε απ' της ζωής την άκρη".

Με σικατή μελαγχολία, βαθιά κατανόηση και μια Παουλίνα Γκαρσία σε μια ερμηνεία που, χωρίς ίχνος μανιέρας, στοιχειώνει την οθόνη και δικαίως βραβεύτηκε στο Φεστιβάλ Βερολίνου.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΗΤΣΗΣ

Η γυναικεία μοναξιά βρίσκεται στο επίκεντρο αυτής της θαυμάσιας χιλιανής ταινίας του Σεμπαστιάν Λέλιο που δικαίως διακρίθηκε στο Φεστιβάλ Βερολίνου στις αρχές του χρόνου με το βραβείο γυναικείας ερμηνείας για την Παουλίνα Γκαρσία. Η Γκλόρια, την οποία υποδύεται όντως καταπληκτικά η Γκαρσία, μια μορφή του θεάτρου της Χιλής, είναι μια γυναίκα που έχει περάσει προ καιρού τα 50, βρίσκεται στη φάση που προσπαθεί να βρει νέες διεξόδους στη ζωή της. Είναι μητέρα, γιατί και χωρισμένη. Σιγά την πρωτοτυπία, θα πείτε! Κα όμως, το σημείο στο οποίο η ταινία κάνει θαύματα είναι ο ίδιος ο χαρακτήρας της Γκλόρια.

Είναι μια γυναίκα που χαίρεσαι να παρακολουθείς στις μικρές καθημερινές στιγμές της ή στις μεγάλες αλλαγές της ζωής της. Μια γυναίκα που αρνείται να βάλει λίγο νερό στο κρασί της, μια γυναίκα που τα θέλει όλα, μια γυναίκα που δεν σκύβει ποτέ το κεφάλι. Η Γκλόρια αναζητεί την επιβεβαίωση, θέλει να δείχνει όμορφη (ενώ δεν είναι και τόσο), θέλει να τα έχει καλά με τους δικούς της, δοκιμάζει «μαύρο».

Εναλλαγές συναισθημάτων και ψυχολογικές διακυμάνσεις προσθέτουν χυμούς σε έναν χαρακτήρα που πολύ απλά δεν βαριέσαι ποτέ να εξερευνείς. Η Γκλόρια θέλει να ζήσει αλλά όχι να υποκύψει. Ο σκηνοθέτης τη βάζει με όρεξη κάτω από το μικροσκόπιό του και ο θεατής με την ίδια όρεξη παρακολουθεί τα αποτελέσματα.

Επιπλέον η ταινία είναι υπόδειγμα ρυθμού. Μέσα σε 10 μόλις λεπτά έχουμε πάρε μια πληρέστατη εικόνα αυτής της γυναίκας και, παρ' όλα αυτά, στα υπόλοιπα 90

λεπτά το φιλμ ποτέ δεν βαλτώνει. Αδημονούμε για την εξέλιξη και στο τέλος μένουμε χορτάτοι. Ο τρόπος με τον οποίο ο σκηνοθέτης, ο σεναριογράφος Γκονζάλο Μάζα αλλά και η ίδια η ηθοποιός έχουν «χτίσει» αυτή την ηρωίδα είναι για να διδάσκεται.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΖΟΥΜΠΟΥΛΑΚΗΣ

Η Γκλόρια είναι 58 χρόνων, χωρισμένη και τα παιδιά της έχουν ήδη φύγει από το σπίτι. Για να καλύψει τον ελεύθερο χρόνο της κάνει διάφορες δραστηριότητες και ψάχνει ακόμα τον έρωτα με άντρες ενηλίκων που αναζητούν συντροφιά. Όταν συναντά τον Ροδόλφο, έναν χωρισμένο 65άρη, νομίζει πως βρήκε τον πραγματικό έρωτα. Η σχέση τους είναι πολύ δύσκολη, καθώς ο Ροδόλφος έχει μια άρρωστη εξάρτηση από τα παιδιά του και την πρώην γυναίκα του. Η Γκλόρια θέλει να τα δώσει όλα σ' αυτήν τη σχέση, μόνο με τον φόβο ότι μπορεί να είναι η τελευταία της, όμως η πραγματικότητα τη φέρνει μπροστά σε αναπάντεχα εμπόδια. Προσπαθεί να αντιμετωπίσει τόσο εκείνα όσο και το γεγονός ότι μεγαλώνει... Να μια Γκλόρια που θα ζήλευε ο Τζον Κασσαβέτης, δημιουργός της ομώνυμης, αλλά κατά τα άλλα άσχετης ταινίας του '80, με τη γυναίκα του στον ρόλο της γκόμενας ενός γκάνγκστερ που βοήθαί έναν πισσιρικά. Αυτή εδώ η Γκλόρια, δυνατή, ώριμη, απελευθερωμένη στο σεξ (η γενιά γαρ), ευάλωτη, χωρισμένη εδώ και δέκα χρόνια, με δύο μεγάλα παιδιά, ένα εγγόνι κι άλλο ένα στον δρόμο, έχει συνθηκολογήσει με την ηλικία της. Αποδέχεται τη μοναξιά της, αλλά δεν καταδέχεται τη μιζέρια που συνεπάγεται. Κάνει τις προσπάθειες της εποχής (γελωτοθεραπεία, γιόγκα), σιγοτραγουδάει, βγαίνει έξω, εργοτοτροπεί. Γνωρίζει έναν συμπαθή, γλυκό κύριο που έχει κάνει εγχείρηση, έχει χάσει πολλά περιττά κιλά κι έχει χωρίσει. Το μεγάλο του πρόβλημα, ωστόσο, είναι πως έχει αφήσει τις ενήλικες κι εξαρτημένες από εκείνον κόρες του να γίνουν οι μαμάδες-δυνάστες του – σαν ασπόνδυλος σκελετός, όπως αφήνει να εννοηθεί μια σκηνή της ταινίας. Δεν τις βλέπουμε στην ταινία του, αλλά βρίσκονται συνεχώς μαζί του, και τότε είναι που η Γκλόρια επιβεβαιώνει τους δισταγμούς της. Τότε είναι που πρέπει να αποφασίσει αν θα αποχωριστεί άλλο ένα «παιδί», με τον ίδιο τρόπο που αναγκαστικά έσφιξε την καρδιά της όταν έπαψε να είναι ενεργή σύζυγος και μάνα των μικρών της παιδιών. Ο Χιλανός σκηνοθέτης Σεμπαστιάν Λέλιο, σε παραγωγή του Πάμπλο Λαράιν, συναντιέται αρμονικά με την Γκλόρια και την εξαιρετική Παουλίνια Γκαρσία που την ερμηνεύει, σε όλη τη διάρκεια του έργου, σαν να τη γνωρίζει όλη του τη ζωή, με φυσικότητα και φροντίδα. Η ταινία διαθέτει άψογη δομή: Ξεκινάει και τελειώνει με δυο σημαδιακά τραγούδια, στη μέση απλώνει μια επανασύνδεση της Γκλόρια με τα παιδιά, τον πρώην σύζυγό της και την άνετη νυν σύζυγο και προς το φινάλε δίνει τη δεύτερη ευκαιρία, δικαιώνοντας τις καταβολές μιας γυναίκας που ως ευσυνειδητή εθνολόγος, λογικός άνθρωπος κι ευαίσθητη γυναίκα αγαπάει τη ζωή, δεν αρνείται το πάθος κι έχει μάθει να παρατηρεί και να περιμένει, πριν διαγράψει οριστικά και προχωρήσει. **Αν έχετε δει το Frances Ha, η Γκλόρια είναι μια ενδιαφέρουσα συνέχεια από άλλο τόπο, αλλά με παρόμοια υλικά – ένα παράξενο, γυναικείο companion piece.** Η 20 και κάτι Νεοϋορκέζα έχει όλη τη ζωή μπροστά της (μαζί με τα μικρά της όνειρα) και μια θετικότητα που αντισταθμίζει τις αντιθέσεις της, χωρίς να βαραινεί από την ευθύνη μιας καριέρας ή μιας συντεταγμένης φιλοδοξίας. Η περίπου 60άρα Χιλανή έχει αφήσει μια

ζωή πίσω της, δεν στέκεται σε λάθη και παραλείψεις και προσέχει να μη χάσει το τρένο, χρησιμοποιώντας την πείρα της ως φίλτρο ενάντια σε συναισθηματικές κακοτοπιές. Καλύτερα μόνες, λίγο ρεζίλι και σίγουρα περήφανες, με απενοχοποιημένο σεξ, ακόμα και σε τυχία βραδιά, παρά στη λάθος αγκαλιά.

ΘΟΔΩΡΗΣ ΚΟΥΤΣΟΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Αν εξαιρέσουμε το «Πριν τα Μεσάνυχτα» του Ρίτσαρντ Λινκλέιτερ, που μετά το θριαμβευτικό ντεμπούτο του στο πρόσφατο φεστιβάλ του Σάντανς δεν δυσκολεύτηκε να κερδίσει και το κοινό της παγωμένης βερολινέζικης μητρόπολης, την στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές, τέσσερις μέρες πριν τη λήξη της 63ης Μπερλινάλε, **η «Γκλόρια» του χιλανού σκηνοθέτη Σεμπαστιάν Λελίο είναι το όνομα που συζητείται περισσότερο για τα επερχόμενα βραβεία.**

Ταινία αδύνατο να μην γίνει αρεστή, χάρη στην ανεπιτήδευτη ομορφιά της, την συναίσθηματική της ειλικρίνεια, η ανέλπιστα αυτή έκπληξη διηγείται την ιστορία μιας χωρισμένης γυναίκας που αποφασίζει στα 58 της χρόνια να πάρει την ζωή ξανά στα χέρια της και να αξιολογήσει όσες δευτέρες ευκαιρίες της δίνονται στην πορεία, οδηγώντας σταδιακά τον εαυτό της στην ικανοποίηση μιας ήρεμης προσωπικής κάθαρσης. Αυτό που ακολουθεί είναι ένας γλυκόπικρος συνδυασμός χιούμορ και μελαγχολίας που αντικρίζει με χαμόγελο και αισιοδοξία τις καθημερινές απογοητεύσεις της μέσης ηλικίας και ο οποίος συναντά μια πανέμορφη ηρωίδα στο πρόσωπο της έξοχης Πολίνια Γκαρσία, που φαίνεται ως το πιο ισχυρό φαβορί για το φετινό έπαθλο ερμηνείας.

Σε μια χρονιά όπου το διαγωνιστικό πρόγραμμα του φεστιβάλ κατέκτησαν οι δυνατότες θηλυκές παρουσίες, πάντως, η «Γκλόρια» ανήκει σε μια εξαιρετικά φινετσάτη παρέα την οποία συμπληρώνουν η Ζιλιέτ Μπινός με την «Καμίλ Κλοντέλ 1915», η βελγική καταγωγή Πολίν Ετιέν, νεαρή πρωταγωνίστρια στο δράμα εποχής «Η Καλόγρια» και βέβαια η Λουμινίτα Γκεοργκίου που ενσαρκώνει υποδειγματικά μια δυναστική μητέρα στο δυνατό ρουμάνικο φιλμ «Η Θέση του Παιδιού». Χάρη στα πρόσωπα αυτών των σημαντικών ερμηνευτριών, η 63η Μπερλινάλε αξίζει να αποτυπωθεί στη μνήμη ως το φεστιβάλ στο οποίο **οι γυναίκες** ηθοποιοί ξεναβήκαν την θέση και τους ρόλους που τους αξίζουν στη μεγάλη οθόνη.

ΛΟΥΚΑΣ ΚΑΤΣΙΚΑΣ

SEBASTIAN LELIO

Γεννήθηκε το 1974 στο Σαντιάγκο, Χιλή.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ

Gloria 2013, El año del tigre 2011, Navidad 2009, La sagrada familia 2005, Carga vital 2003, Ciudad de maravillas 2002, Fragmentos urbanos 2002, Smog 2000, Cuatro 1996, 4 1995.

